

— Încerc să te ajut. Asta fac.

— Ce... Ce-a fost aia? O, Doamne! Ceva sfredelea pereții, întreaga încăpere se cutremura, pe urmă s-a auzit bum, bum, bum, eram zgâlțâiți cu tot cu colivia noastră, cu cripta noastră, cu capcana, cu mormântul nostru. Spune-mi, te rog din suflet. Cum le faci să înceteze?

— Trebuie să stai mai liniștită, trebuie să nu-ți fie frică. Ele știi că ți-e frică, de asta s-au speriat, și când se sperie, devin arțăgoase și se izbesc și strivesc și se transformă într-o chestie imensă îngrozitoare. Așa că, Lucy Pennant, nu le înspăimânta.

— Eu le înspăimânt?

— Da, a strigat el pe deasupra zgomotului făcut de toate obiectele alea venite să ne strivească. Spune-mi o poveste frumoasă, Lucy Pennant. Spune-mi o poveste despre Lucy Pennant ca să rămânem cu toții liniștiți și să izgonim furtuna.

Și astfel, cu răsuflarea întretăiată și tremurând din toate măduarele, am îngăimat povestea copilăriei mele, i-am povestit despre pensiunea unde am locuit, despre tata și despre mama, despre cum alergam în susul și în josul casei aceleia, despre cum găseam lucruri și mai furam una, alta, cum aruncam ocheade prin locuințele celorlalți, și despre bărbatul care trăia în mansardă și care ținea ușa încuiată tot timpul, care nu ieșea niciodată, dar îl auzeam eu și prietenii mei umblând prin casă. I-am povestit tot despre Filching, și despre orfelinat, și despre roșcovana Mary Staggs, și despre cum am ajuns la Casa Heap, și cum am fost servitoare, și despre Clod, Clod al meu și dopul lui, și despre cum l-am sărutat, și cum i-am promis că, orice ce s-ar întâmpla, o să-l gălesc.

Când am terminat, am constatat uluită că se așternuse liniștea, că nu mai lovea nimic în pereți, furtuna din adâncuri contenise. Nu-mi era frică și, acum mă convinsesem și eu, nici chestiei ăleia imense de afară nu-i mai era frică.

— Lucy Pennant, a șoptit Benedict, le-a vorbit mormanelor și ele au ascultat-o.

În ciuda tuturor celor întâmplare, căci nu mă puteam înfrâna și părea singurul mod în care se putea consemna momentul, am zis zâmbind:

— Binadit!

Am rămas pe întuneric, ascultând cum se domolesc mormanele. Ciocăniturile din pereți se auzeau tot mai rar și mai stins.

— Pleacă? am întrebat.

— Sunt întotdeauna aici, nu pleacă niciodată, mi-a răspuns Benedict, dar uneori sunt furioase și alteori nu. Acum nu. Acum îs calme. Sunt o chestie nemaipomenită!

— Acum se poate urca la suprafață?

— Eu pot.

— Trebuie să ies, nu pot să rămân aici.

Ceva s-a izbit în pereți.

— Te aud, mi-a zis el.

— Nu mă deranjează, am spus. N-au decât să facă ce vor, dar eu n-am de gând să-mi petrec restul zilelor aici. Vreau să ies și o să le fac să mă lase. A naibii să fiu de nu!

În clipa aceea am ciulit urechile, așteptându-mă să urmeze bufnitura, dar nu s-a auzit nimic.

— O să mă lase să plec? am întrebat.

— Tu hotărăști, mi-a răspuns Benedict. Stă în puterea ta să fii calmă și nezbuciumată.

— Ei bine, sunt, i-am zis. Bun, să mergem, trebuie să-l gălesc pe Clod. Sigur mă așteaptă. N-o să reușească să facă nimic fără mine. Niciodată n-a putut, bleguțul. Mi-e tare dor de el. Au!

M-a săgetat o durere grozavă în picior când l-am mișcat din loc, ca și cum ar fi fost strivit, ca și cum o bucată din el ar fi fost smulsă, și am văzut că am o crustă de sânge înche-gat, o coajă.

— Când dormeai, mi-a zis el, brusc din piciorul tău a început să curgă sânge. N-am fost eu de vină, pur și simplu s-a spart, foarte ciudat.

— De unul singur.

— Da, da, de unul singur.

— Benedict, i-am zis, ajută-mă și o să te ajut și eu. Ce vreau eu: să ies de aici și să-l gălesc pe Clod și s-o opresc pe femeia aia făcută din chibrituri. Ce vrei tu: nasturi. Foarte bine, o să te duc unde se gălesc nasturi. O să mergem în Filching după nasturi, o, da, au nasturi acolo.

— În Filching?

— Da, e departe?

— Depinde de vreme. E sus la mormane.

— Ei bine, Benedict, cu cât o luăm mai repede din loc, cu atât ajungem mai repede. O să-mi gălesc prietenii acolo și o să mă pun pe picioare. Da, așa o să facem. Odată ajunși în Filching, o să mă lămuresc clar ce e de făcut.

— Te vâra într-o cușcă și te arată la mulțime. Îți dau să mănânci tot soiul de chestii și te bat și râd de tine. Țăla e Filchingu'.

— Asta ai pățit tu?

— Mulțimi uriașe! Toți se holbau înăuntru la mine. Eu eram într-o cușcă! Ești altfel, îmi ziceau, ești așa de diferit, nu ești nici om, nici lucru. Vreau să fiu dorit. Vreau să fiu! Nu vreau într-o cușcă. Lucrurile, nu omu', lucrurile m-au ales pe mine, m-au primit la ele. Acu'-s liber, liber să alerg și să mănânc ce poftesc!

— În Filching am prieteni, Benedict, și o să fie și prietenii tăi.

— Eu m-am născut printre mormane, la mormane e casa mea. Oriunde altundeva, aș fi complet pierdut.

— Mă ajuti, Benedict?

— Nu-mi zice Benedict, e Binadit. Așa mă cheamă. Așa, ori Arătarea, așa îmi ziceau. Binadit, Binadit!

— Liniștește-te, Benedict, ce te zbârlești așa?!

— Binadit! Îmi zice Binadit!

— Ce nume mai e și ăsta, Binadit? O să-ți zic Benedict, cel puțin e un nume adevărat.

— Binadit, corect îi Binadit!

— Mai vedem noi.

— O să te mănânc.

— Ba n-o să mă mănânci. O să ne trebuiască bani.

— Bani! s-a răstit Benedict. Am bani!

Benedict a zăgănit printr-unul din dulapurile lui murdare și a ieșit de-acolo zornăind și foșnind. Monede și iar monede, ba chiar și niște bani de hârtie. Câte găsisese prin mormane, câte ascunsese de sortatorii Iremonger, era un bogătaș care trăia în mizerie.

— Măi să fie! am exclamat, pipăind toate bancnotele alea. Uite unde era Banca Angliei!

— Râzi de mine! Nu-mi place!

— Râd de fericire, Benedict, ești un tip bogat din câte îmi dau seama. Te scalzi în bani. Ești un om nemaipomenit!

— Sunt?

— Da, i-am zis, da, cred sincer.

Auzindu-mă, a scos un mormăit, cred că era de plăcere.

— Ei, în cazul ăsta, Benedict, adună-ți banii și să urcăm la suprafață și să mergem în Filching.

— Să urcăm? Ca să ajungem în Filching nu urcăm. Drumul spre Filching e în jos, de-a lungul conductelor, intrăm în conducte, mergem prin ele, e cam ud, dar e cel mai rapid. Nu, în jos o luăm, în jos e cel mai bun drum spre Filching. Uneori stau aici, pe margine, și mă uit la ei, mă uit la lume cum lumește. Nu, nu, în jos, ca s-ajungem în Filch tre' s-o luăm în jos.

— Ce conducte, Benedict?

— Conductele, tunelul. Effra!

— Ce-i Effra?

— Nu știi?

— N-am auzit în viața mea.

— Effra îi râul pierdut! Cândva, pe vremea romanilor, curgea la suprafață, așa se zice, acum e pe sub pământ. Mai curge Effra, dar pe dedesubt, l-au acoperit cu cărămizi și acum e folosit mai mult pentru ape uzate și de-astea, e sub noi, mai curge încă. E încă viu, numai că e îngropat, curge în continuare, doar că nu se vede. Curge tocmai până la Tamisa, așa se zice. Eu n-am văzut niciodată Tamisa.

— Păi, Benedict, hai să mergem să căutăm râul ăsta pierdut.

— Și să ne lăsăm purtați de el. Effra o să ne ducă mai departe.

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

